

[Iver Poulsen.]

som de to partier nu har valgt at kalde deres forslag, udtalte den højtærede justitsminister henvendt til mig som ordfører for mit parti bl. a. — det står i Folketings-tidende 1962-63, sp. 2163 —:

„Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at jeg forstår så udmærket godt, at det ærede medlem er glad for at se dette lovforslag, idet jeg erkender, at det ærede medlem og hans parti jo har rejst dette spørgsmål.“

Og videre udtalte den højtærede justitsminister:

„Derfor forstår jeg meget vel den triumf, som det ærede medlem mener i dag at have ret til at føle.“

Hvis de uafhængige dengang havde haft grund til at triumfere, så måtte der da være endnu større grund til triumf i dag, hvor den højtærede justitsminister ved fremsættelsen af regeringsforslaget har givet tilslutning til de uafhængiges opfattelse af nødvendigheden af en ministeransvarlighedslov. Nu ved den højtærede justitsminister jo godt, at det ligger de uafhængige så uendelig fjernt at triumfere, og derfor skal jeg heller ikke triumfere over ministerens tilslutning til vore tanker, men blot nøjes med at udtale de uafhængiges glæde over denne tilslutning.

Situationen er nu den, at der foreligger tre forslag til lov om ministres ansvar. Et fra VK-partierne, et fra de uafhængige, som den højtærede minister ved første behandling betegnede som et frugtbart grundlag for en principdrøftelse, og nu sidst regeringens eget forslag.

Efter udvalgs møderne i foråret om de to oppositionsforslag, hvor jeg fik lejlighed til at deltage i et møde, afgav den højtærede justitsminister en redegørelse for sine indvendinger dels mod VK-forslaget, dels mod de uafhængiges forslag. I slutningen af september fremkom vi over for udvalget med en række udførlige bemærkninger til ministerens kritik, som vi ikke kunne godkende, dels fordi vi fandt kritikken saglig uberettiget, dels fordi den var rettet mod principielle områder, hvor vi ikke kunne fravige vore standpunkter.

Der var imidlertid i ministerens kritik enkelte indvendinger, som vi til en vis grad kunne godtage, særlig med hensyn til af-

grænsningen mellem ministeransvarlighedsloven og den almindelige straffelov, hvor det nok kunne være hensigtsmæssigt med visse præciseringer, hvorfor vi bebudede tilsvarende ændringer i vort forslag, og det er sket. Straks ved åbningen af indeværende folketingssamling genfremsatte vi vort forslag med indarbejdelse i lovtæksten, kommenteret i de udførlige motiver, af de præciserende afgrænsninger, som den højtærede justitsminister tidligere havde savnet. Havde vort lovforslag før været et frugtbart grundlag for en principdrøftelse, så kunne vi vel derefter have grund til at regne med, at det nu var blevet et endnu mere frugtbart grundlag, og lad det nu være sagt i al beskedenhed: vi har den dristighed at mene — og vi har god saglig grund under fødderne for denne mening — at vort lovforslag i det allervæsentligste, såvel hvad det principielle angår, hvor det ikke afviger meget fra VK-forslaget, som hvad angår det juridiske og i andre henseender, fremdeles i virkeligheden er det mest tilfredsstillende grundlag for en drøftelse, ikke mindst i sammenligning med den højtærede justitsministers lovforslag, når man tager hensyn til, hvad der må være hensigten, når det hele skal have en mening og vi skal have en særlig lov om ministeransvar.

Hvad mit partis eget forslag angår, skal jeg i det store og hele nøjes med at henvise til den skriftlige fremsættelse af lovforslaget i marts måned, der findes i Folketings-tidende for 1962-63, sp. 4235, mine udtalelser ved første behandling dengang, sp. 4664, de tidligere omtalte bemærkninger til udvalget og navnlig selve bemærkningerne til lovforslaget. Jeg må vist have lov til at sige, at de både fortjener og kan tåle et indgående studium, såvel med juridiske som med andre øjne.

Vort lovforslag er til en vis grad, hvad selve opbygningen angår, udformet efter det grundlag, som var anlagt i justitsminister Steinckes forslag og i den aldrig ikrafttrådte lov af 1939. Nu har den højtærede justitsminister altså fremsat regeringens forslag, og vi kan naturligvis med et anerkendende smil konstatere, at ved at betegne det som forslag til lov om ministres ansvar har ministeren tiltrådt vort ønske om at undgå det kedelige ord ansvarlighed, lige-